

Позначена кров'ю. Народжені легендою. Книга 2

КУПИТИ

Дебютний роман Трейсі Деонн — сміливе переосмислення відомої легенди про короля Артура. Авторка порушує низку актуальних проблеми для сучасної молоді. Роман має багато схвальних відгуків від читачів та критиків і статус бестселера New York Times. Історія, в якій поєдналися Артуріанська магія, пошук рідних коренів та переживання втрати.

Коли мати Брі гине в автокатастрофі, дівчина, прагнучи втекти від горя, їде на навчання в інше місто. Однак швидко розуміє, що в кампусі відбувається якась магічна чортівня: летючі напівтілесні монстри; так звані Народжені легендою, що на них полюють; й один загадковий маг, який зве себе мерліном і вміє стирати спогади. У вирі подій Брі дізнається, що на території кампусу розташоване таємне товариство нащадків короля Артура — Народжених легендою, а магічний Орден Круглого столу якось причетний до смерті її матері. Вирішивши будь-що з'ясувати правду, Брі опиняється в коловороті чарів, небезпеки, обману та — попри все — кохання.

Присвячується кожній темношкірій дівчині, яка стала «першою»

Пролог

У МОЇХ ВЕНАХ палають духи предків.

Двадцять чотири години тому я витягнула Екскалібур із каменя. Тепер я плачу за це.

Старовинний клинок зруйнував мене. Те, ким я була. Ким могла бути. Ким більше ніколи не стану.

Від мене залишилися самі уламки.

Ту Бріану Метьюз, яка тримала в руках Екскалібур, було зламано на частини та переплавлено у щось інше.

Щось нове. Щось могутнє. Так мене описав Вільям.

Учора ввечері, коли я тримала Екскалібур високо над головою, всередині мене, неначе подвійні барабани, гупали два духи: Віри, моєї праматері, та самого Артура Пендрагона. Навіть попри те що вони жили в різні століття, обоє скористалися магією, аби закріпити силу за своїми родоводами — і за мною. Віра — молитвою до своїх предків. Артур — закляттям для своїх лицарів. Коли битву було завершено і я нарешті опинилася в ліжку, я гадала, що вони обоє зникли. Пішли туди, куди йдуть духи, коли завершують одержимість їхнього нащадка-медіума.

Артур замовк. Віра начебто попрощалася: «Бути легендою має свою ціну, дочко. Але не бійся: ти не платитимеш її сама».

Однак її слова не були особистим прощанням — вони були привітанням предків.

А тепер, у передсвітанкову годину, я лежу в ліжку в Маєтку — історичному помешканні Народжених легендою. От лишень я не відпочиваю. Я нестерпно насторожена. Ковдра скинута з ліжка, мої шкіра та дух тугу напнуті. Просочені потом кучері липнуть до шиї.

Я перевертаюсь набік, різко вдихаю та міцно заплющую очі. Сповзаю на підлогу. Відчуваю та чую, як мої нігті дряпають її, — звук відчаю в темряві. Коли я розплющую очі, кімната навколо мене зникла, і я вже не Брі. Натомість...

Я Села, донька Віри. Тепер доросла й вагітна власною дитиною.

Зараз ніч. Століття тому. Мене підганяє всередину будинку темношкіра жінка з пронизливим поглядом карих очей, який стрибає над моєю головою в тому напрямку, звідки я прийшла.

Її теплі сильні пальці хапають мене за плече.

— Хутчіше, дівчинонько. Хутчіш! — шепоче вона.

Я не знаю цієї жінки, проте у слові «дівчинонько» прозвучали водночас і наполегливість, і сестринська підтримка.

Жінка веде мене до дверей у підлозі в задній частині будинку.

Піднімає їх, відкриваючи потаємну комірчину — суцільні земля та гниле дерево.

Я зупинюсь тут на мить, але завтра знову бігтиму.

Я кліпаю — і спальня Маєтку повертається. Темна та знайома. Піді мною простягаються блискучі широкі планки з дуба.

Вдих. Видих.

Заплющити очі. Розплющити.

Я у кав'ярні. Мене звати Джессі. Мені двадцять років. У моїх руках — стосик меню. Із музичного автомата грає щось із п'ятдесятих років.

— Агов! Дівчинонько! — горланить у мій бік грубий хрипкий голос.

«Дівчинонько» звучить із такою явною зневагою, що вона заледве прикриває те слово, яке він насправді хотів сказати. Ця грубість так і читається на його обличчі. Поглядом знаходжу білого чоловіка в кабінці біля входу. На його лиці усмішка людини, яка знає, що їй ніхто не стане на заваді.

— Обслужиши мене чи як? — глузує він саркастичним голосом. Кепкування та наживка. Кидає мені виклик, аби я відповіла.

Спалах гніву, горнило кореня в моїх грудях запалене та розростається... Але я усміхаюсь і йду до нього крізь кав'ярню.

Мені хотілося б проігнорувати його або закричати, але я не можу. Не тут, не сьогодні. Але десь, одного дня.

Коли проходжу повз іншу кабінку, біла жінка в чорно-сріблястій сукні різко розвертається. Її рука вилітає вперед, пальці змикаються навколо мого ліктя. Темно-буриштинові очі незнайомки звужуються, і на моєму

обличчі починають стрибати іскорки підозри. Носа торкається цівка пряного диму, неначе щойно запалений сірник, готовий розгорітися.

Умить я знаю, хто вона. Одна з них. Чарівників Ордену, про яких мене в дитинстві попереджала мати. «Не дай цим Орденівським мерлінам тебе спіймати. Не дай одному з них застати тебе наодинці. Якщо побачиш їхнє блакитне полум'я — тікай».

Із шаленим серцебиттям я поглинаю топку всередині. Загашую її. Ховаю якнайдалі.

— Пані? — мій голос звучить чітко та спокійно.

Жінка-мерлін оглядає мене. На її обличчі проминає сумнів. Минає секунда. Чи чує вона моє серце? Мій страх?

— Усе гаразд, — нарешті говорить вона.

— Перепрошую.

Її пальці послабляються, потім відпускають мене, і вона повертається до своєї тарілки. Аромат її магії слабшає, наче зброя, захована в піхви.

Я видихаю, коли вдається уникнути загрози. Надто близької загрози.

Моєї люті заслуговує не тільки той чоловік. Я сподіваюсь, що одного дня постану й перед мерлінами.

Не тут, не сьогодні. Але десь, одного дня.

Коли я повертаюся до кімнати Маєтку цього разу, знову ставши Брі, то помічаю на підлозі сліди від своїх спітнілих долонь.

Вдихаю. Видихаю.

Заплющую очі. Розплющую очі.

Мене звати Лієнн. Мені п'ятнадцять. Я йду вздовж парку з подругою. Сонце сідає. Ми хихочемо. Дурненькі.

У темряві за декілька метрів від нас причаїлося ледь помітне створіння. Майже прозорий сяйливий хорт посеред парку, а поряд із ним — фігура, що створює зброю зі світла. Фігура рухається швидше, ніж це мало б бути можливо. Ніс наповнюється озоном. Запахом меду, що підгорає.

Я завмираю. Беззвучно вдихаю. Стаю непорушною, наче камінь, як мене вчила мати.

Подруга зупиняється. У її карих очах — спантеличення та сміх.
— Лієнн, що...

Я не чую її слів. У вухах лише мантра, яку я успадкувала від матері. Я чую її приглушений розгніваний голос: «Ніколи не дозволяй мерліну знайти тебе. Якщо побачиш одного з них — тікай. Чуєш мене? Тікай».

Я знімаю взуття, залишаючись у самих панчохах. Так тихіше. Бурмочу подрузі якесь виправдання. І тікаю.

Мене кидає вперед-назад, я звиваюсь між часом і простором.

Села. Мері. Реджина. Корінн. Еммелін. Джессі. Ліенн. На секунду я навіть бачу маму, Фей.

Вісім видінь. Вісім наборів спогадів, які не належать мені. Вісім тіл, у які я вселяюсь, затягнута в життя, які ніколи не проживала. Усі тікають.

Кожна донька роду Віри протягом останніх двохсот років тікала від Ордену. Кожна мати передала засторогу. Й ось вона я — у самому його серці.

Зрештою я зісковзую у затінений простір без жодної стіни. Перед собою бачу пару босих коричневих ніг, оточених полум'ям.

— Донька доньок.

Я здіймаюсь на ноги та бачу Віру. Вона така сама, якою була раніше: жінка посеред світу, сповненого порожнечі та пітьми. Навколо її темно-коричневих рук вихором кружляють кров і вогонь, її волосся тягнеться вгору і в різні боки, неначе простягаючись до Всесвіту.

— Де...

— Це вимір між життям і смертю.

Вимір між... Я роззираюсь у темряві, відчуваючи її очікування та водночас її завершеність. Ніби дим, що готовий або стати суцільною матерією, або розвіятись. Звук, готовий бути почутим або заглушеним. У цьому місці співіснують «майже» та «вже».

— Ти... Ти вже приводила мене сюди, — видихаю я. — Коли я витягнула меч.

Вона коротко киває головою.

Я продовжую говорити, ковтаючи сльози, продираючись крізь спогади, які стискають болем груди.

— Усі ці життя... Кожна втеча...

— Ти мусила побачити, тому що тобі необхідно зрозуміти, хто ти.

— «Хто я»?

— Ти — вістря нашої стріли. — Що не слово її голос гучнішає. — Кінчик нашого списа. Ніс нашого човна. Спалах нашого жару, який давно жевріє. Ти — живе втілення нашого опору. Одкровення після сотень років переховування. Клинок, викуваний болем. Рана, перетворена на зброю.

— Я знаю... — кажу я. — Знаю...

— Ні. Не знаєш. — Полум'я на шкірі Віри яскравішає. — Від першої доньки до останньої наше горнило розросталося. Кожне життя палає яскравіше, ніж попереднє. Ти — мій спадок у його найгострішому та найсильнішому вигляді. Завдяки всьому, що біжить у твоїх венах, ти маєш силу захистити те, що зло бажає зруйнувати. Ти можеш протистояти тому, чому необхідно протистояти.

Її слова вливаються просто в мої груди, опалюючи з усіх боків.

— Ми тікали з багатьох причин. Тікали, щоб захистити себе. Тікали, щоб не загинути, аби наші доньки могли жити. — Віра ступає крок уперед, її повільний голос — густа лава на моїй шкірі. — Але одна мета, одна мрія височить над усіма іншими. Знаєш яка, Брі?

Я хитаю головою, хапаючи ротом повітря:

— Ні.

Полум'я на шкірі жінки стає вищим, її волосся тягнеться вдалечінь, і я вже не бачу, де воно закінчується. Я знову кліпаю — й ось я промокла від поту підлітка, яка тремтить на підлозі історичного будинку. Ковтаю повітря, наповнюючи ним легені, що палають. З очей течуть сльози, водночас мої та не мої.

Якщо раніше голос Віри був вулканічним потоком, то тепер він — холодний обсидіан. Гострий, як лезо.

— Ми тікали... щоб тобі не довелося.

ridmi
ТВІЙ УЛЮБЛЕНИЙ КНИЖКОВИЙ

КУПИТИ